

quibus si non omni, saltem vel media ex parte, hujusmodi montium ministrorum solventur impensae, ut ad levioris aris solvendi portionem, medio hoc, pauperes gravari contingat, ad quos cum hujusmodi census assignatione, pro impensarum supportatione erigendos, Christiani fideles majoribus indulgentiis invitandos esse decernimus. Omnes autem religiosos & Ecclesiasticos ac seculares personas, qui contra praesentis declarationis & sanctionis formam de caetero praedicare, seu disputare, verbo vel scriptis, ausi fuerint, excommunicationis latae sententiae poenam, privilegio quocunque non obstante, incurrere volumus. Romae in Concilio Lateran. 4. Non. Maji, 1515. C. A. P. IV.

Licentia hactenus concessa mulieribus ingrediendi monasteria ac domos Carthusiensium, & aliorum quorumcunque regularium ordinum, etiam mendicantium, revocantur.

Pius V. ex Concilio Tridentino.

Regularium personarum, quae relicto seculo, Dei se obsequio dedicarunt, pro commisso nobis officio quieti consulere cupientes, ad ea removenda, quae religiosum earum propositum impedire possunt, curam nostram libenter impendimus, ut nullae, quae eas a divino cultu avocet, praepeditae, secundum ordinem suorum regularia instituta, & decretum sacri Tridentini Concilii, tranquillae mentibus gratum Altissimo impendere possint familiarum. Quia igitur & Carthusiensium ordinis, & aliorum regularium vitam professorum quietes non parum solet, sicut accepimus, perturbari, propterea quod mulieres, modestiae matronalis oblitae, domos ac monasteria eorum, contra ipsorum instituta, praetextu confessionum, aut aliarum literarum Apostolicarum, ingredi audeant, ipsis etiam Abbatibus, Praepositis, Prioribus, & aliis Praesidentibus aliquando recusantibus & renitentibus, non sine magna eorum molestia, nec sine gravi laicorum etiam offensione ac scandalo, si quando admitti nimis facile videantur: huic rei providere volentes, motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolica potestate plenitudine, omnes & singulas facultates ac licentias ingrediendi monasteria ac domos Carthusiensium, & aliorum quorumcunque regularium ordinum, etiam mendicantium, mulieribus cujuscunque status, gradus, ordinis, conditionis, & quacunque dignitate, ac praesentia praeditis, etiam Comitissis, Marchionissis, Ducissis, sub quibuscunque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque irritantibus & efficacioribus & insolitis clausulis, necnon irritantibus decretis ab Apostolica sede quomodocunque concessas, quarum tenores perinde ac si de verbo ad verbum praesentibus infererentur, haberi volumus pro expressis, tenore praesentium revocamus, & cassas, irritas, & inanes esse decernimus, districte prohibentes, mulieribus quidem praedictas facultates & licentias praesentibus, sub excommunicationis latae sententiae poena, postquam harum literarum notitiam habuerint, a qua non possint, nisi a nobis, aut a Romano Pontifice, qui pro tempore fuerit, absolvi, praeterquam in mortis articulo, nec dictas domos & monasteria ingredi audeant. Ipsi vero monasteriorum & conventuum Abbatibus, Praepositis, Prioribus, & aliis Praesidentibus, quocunque nomine vocentur, & eorum Monachis, canonicis, & fratribus, sive mendicantibus sive non mendicantibus sub privationis officiorum, quae in praesentia obtinent, & inhabilitatis in posterum ad illa & alia omnia, & suspensionis a divinis ipso facto sine alia declaratione incurrendis poenis, ne eas introducere, admittere praesumant.

Pius V.

Ingressi intra septa monasteria nemini liceat, cujuscunque sexus, conditionis aut aetatis fuerit, sine licentia Episcopi aut

superioris in scriptis obtenta, qua nec uti conceditur, nisi urgentibus necessitatibus.

Gregorius XIII. ex Concilio Tridentino.

Ubi gratiae & indulta ab hac sede concessa, successu temporis incommodum afferere noscuntur, expedit illa salubri praesidentis consilio submoveri. Proinde Sanctionum quieti & tranquillitati consulere, ac omnia, quae illas a spiritualium rerum cogitatione & exercitio avocant, impedimenta tollere, periculaque & scandala ab eis remove cupientes, auctoritate praesentium revocamus & abolemus omnes & quascunque licentias ac facultates ingrediendi monasteria, domos, & loca monialium, ac etiam virorum quorumvis ordinum, quibusvis etiam Comitissis, Marchionissis, Ducissis, & aliis cujuscunque status & conditionis mulieribus, ac etiam omnes & quascunque licentias ingrediendi monasteria, domos, & loca ipsarum Sanctionum, quibuscunque viris, etiam eisdem status & dignitatis, tum a praedecessoribus nostris, quam etiam a nobis, & sedis Apostolicae Legatis, aut aliis ex quibusvis quantumcunque urgentibus causis, sub quibuscunque tenoribus, & etiam derogatoriis, revocatoriis, restitutoriis, aliisque efficacioribus clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu proprio & ex certa scientia, deque Apostolica potestate plenitudine, atque ad Imperatoris, Regum, Reginarum, aliorumque Principum contemplationem, vel supplicationem concessas, confirmatas, ac etiam iteratis vicibus renovatas, cassamusque, & annullamus literas desuper concessas & processus habitos per easdem. Inhibentes eisdem, qui illas obtinuerunt, sub excommunicationis poena ipso facto incurrenda, super qua a nemine, nisi a Romano Pontifice (praeterquam in mortis articulo) absolutionis beneficium possit impetiri, ne ipsarum licentiarum praetextu monasteria hujusmodi quovis modo ingredi audeant, Abbatibus vero, necnon Abbatibus, conventibus, ac aliis monasteriorum utriusque sexus superioribus, & personis, quocunque nomine vocentur, districte praecipimus, sub eadem excommunicationis poena, necnon privationis dignitatum, beneficiorum & officiorum suorum, ac inhabilitatis ad illum & alia in posterum obtinenda, ac in monasteria, domos, & loca sua quovis praetextu hujusmodi licentiarum & facultatum ingredi faciant vel permittant. Quin etiam sub eisdem poenis ipso facto incurrendis prohibemus atque interdiciamus omnibus & quibuscunque personis Ecclesiasticis & secularibus, ac etiam ordinum quorumcunque etiam mendicantium regularibus, ne praetextu licentiarum ab Episcopis vel superioribus, quibus illas concedendi in casibus necessariis tantum ex decreto Concilii Tridentini tribuitur, ne monasteria ipsa monialium pro libito, sed necessitatibus urgentibus duntaxat ingredi, neve moniales sub eisdem poenis illos aliter admittere praesumant. Romae Idibus Junii, 1575.

**TITULUS XVIII.
DE REGULARIBUS, ET RELIGIOSIS EXTRA
CLAUSTRA VAGANTIBUS.**

C. A. P. I.

Paena eorum, qui in aetate legitima religionis votum emittentes a professu vitae instituto desistant & ad alios ordines vagantur.

Paulus IV.

Postquam divina bonitas nos (licet immeritos) ad summi Apostolatus fastigium assumere dignata est, nunquam cessavimus abusus, qui in Ecclesia Dei, seu nimia sedis Apostolicae indulgentia, seu hominum malitia irrepressibile cernuntur, pro viribus tollere, & Ecclesiam ipsam in pristinum candorem restituere, diversas ad hoc saluberrimas constitutiones edendo, & in-

violat.

violabiliter observari mandando. Verum cum non omnia uno & eodem tempore excogitari, nedum perfici potuerint, quoniam circa ea sit nobis singulis ferme diebus aliquid entendum, ab usui apostasiae, quae per regulares personas sub diversis falsis praetextibus quotidie incurritur, ulterius parcendum non esse censuimus. Nam licet diversi Rom. Pont. praedecessores nostri per eorum constitutiones complura contra apostasiam hujusmodi ediderint statuta, & ordinationes, nondum tamen est plenum contra eam adinventum remedium. Quinimo diversi diversorum etiam mendicantium ordinum religiosi propriae salutis immemores, Deique timore postposito, sub praetextu alii videlicet, quod religioni, & ordini in genere ob varias confictas causas astricti non sint, & superinde sententiam declaratoriam obtinuerint: alii quod beneficium Ecclesiasticum curatum affectu sint: alii quod extra regularia sui ordinis loca standi, & alicui beneficio Ecclesiastico deserviendi a suis superioribus licentiam habeant, & alii diversis alii confictis coloribus. Alii vero nullo suffulti praetextu, sed temeritate propria contra proprium juramentum per eos in eorum professione praestitum & regularia sui ordinis instituta extra claustra suorum regularium locorum degant, & in seculo aliqui habitu sui ordinis retento, aliqui illo abjecto in habitu Presbyterorum secularium, & complures in habitu laicali temere vagantur. Et postquam Deo fidem fallere non sunt veriti, caetera omnia quantumvis gravissima, & detestanda, levia, & licita reputantes. Alii parochianos eorum curae commissos falsam doctrinam docere, & pravis opinionibus ac haesibus replere, alii uxores ducere, alii sine paupertate eos cogere, sive diabolico instinctu secularibus, & mechanicis negotiis se dare. Alii seditionibus popularibus, conjurationibus contra Principes, & alios, ac quibusvis aliis saevis actibus se implicare, & caetera omnia nequissima facere praesumunt in gravissimam divinae majestatis offensam, & religionis opprobrium, ac animarum suarum perniciem, & aliorum Christianissimum scandalum.

Quamobrem considerantes Apostatas hujusmodi infinitis erroribus in eadem Dei Ecclesia causam praestare, & propterea volentes contra apostasiam ipsam plenius providere, & eam, quantum nobis ex alto conceditur, de medio tollere, motu proprio, & ex certa scientia nostra, ac de Apostolica potestate plenitudine omnes, & singulos, qui post professionem per eos in aetate legitima constitutos, aliquo approbato, etiam militari ordine pure & libere emissam, vel si ante aetatem legitimam professi fuerint, post illam per eos in ipsa aetate legitima constitutos, pure, & libere ratam, & gratam habitam temeritate propria, aut quovis praetextu, vel causa, etiam si se religioni, & ordini non astrictos esse sine causae cognitione, & his, quae a jure requiruntur, servari omisissis, vel non legitime probatis declarati obtinuerint, aut beneficium Ecclesiasticum, etiam curatum non legitima praecedente dispensatione possideant, vel alicui beneficio Ecclesiastico etiam curato alterius nomine deserviant, extra claustra suorum regularium locorum degant, aut in posterum degant, omnibus, & singulis beneficiis Ecclesiasticis cum cura, & sine cura, secularibus, aut sui, vel cujuscunque ordinis regularibus per eos quomodolibet obtentis, & de caetero obtinentibus cujuscunque qualitatis fuerint, ac fructibus, redditibus, & proventus Ecclesiasticis, eis quomodolibet reservatis, seu assignatis, necnon Baccalariatus, Licentiarum, Doctoratus, & Magisterii, ac quibusvis aliis in jure Canonico, vel civili, Theologia, seu Medicina, vel artibus, aut quavis alia facultate, gradibus per eos, etiam antequam religionem ingrederentur, obtentis, seu affectis, necnon quocunque ministerio Ecclesiastico,

a Adde ea quae in c. 27. Conc. Agasb. & Trid. sess. 14. c. 11. de refer. & sess. 25. c. 19. de regular.

Apostolica auctoritate tenore praesentium penitus, & omnino privamus, ac ad illa, & alia quaecunque, & qualiacunque in posterum obtinenda, seu fructus, redditus, & quaecunque Ecclesiasticos percipiendos, aut gradus assequendos perpetuo inhabilitamus, & ab executione quorumcunque Ecclesiasticorum, etiam sacrorum & praesertim Presbyterat us ordinum, necnon omni ministerio Ecclesiastico praedicto perpetuo suspendimus, privatosque, & inhabiles, ac suspensos esse, necnon beneficia ipsa de jure & de facto, etiam ad hoc ut eorum ordinarii collatores ea aliis libere conferre possint, & nisi ea infra tempus a Lateranensi Concilio statutum conulerint, collatio beneficiorum eorundem ad immediatum illorum superiorem, & demum ad nos, ac pro tempore existentem Rom. Pont. devolvatur, Patroni quoque eorundem beneficiorum personas idoneas infra tempus a jure statutum ad ipsa beneficia praesentare possint, & nisi praesentaverint, eorum libera collatio ad ordinarium spectet, & pertineat, vacare, ac reservationes fructuum, reddituum, & proventus hujusmodi expirare decernimus, ita ut de caetero ipsi apostatae, quandiu vixerint, aliqua beneficia Ecclesiastica obtinere, vel aliquod officium Ecclesiasticum exercere, aut fructus, redditus, & proventus Ecclesiasticos, seu super illis pensiones annuas percipere, vel exigere, seu curam animarum, vel aliquod ministerium Ecclesiasticum exercere, aut Sacramenta Ecclesiastica ministrare, seu Missam celebrare, aut praetextu ordinum, in quibus constituti erunt, aliquid facere, vel exequi nequeant, & provisiones, seu commendae, ac reservationes fructuum, reddituum, & proventus Ecclesiasticorum, necnon assignationes pensionum annuarum eis, etiam dicta auctoritate, etiam cum praesentium toto earum tenore inferta plenaria derogatione pro tempore facta nulla sint, & irritae, ac viribus omnino careant, nec aliquod eis jus, aut titulum beneficia possidendi, aut fructus, redditus, & proventus, seu pensiones hujusmodi exigendi, vel percipiendi tribuant. Ipsi quoque sic privati, inhabiles, & suspensi fructus suos non faciant, sed ad illorum restitutionem teneantur. Et nihilominus si curam animarum exercere, vel Ecclesiastica Sacramenta ministrare, seu Missam celebrare, aut praetextu ordinum suorum praedictorum aliquid facere, aut aliquod ministerium Ecclesiasticum exequi praesumpserint, tanquam suspensi ab executione ordinum suorum, & in illis contra suspensionem ipsam, & in contemptum clauvium ministrantes eodignis poenis omnino puniantur.

Et ut omnis vagandi occasio apostatae hujusmodi tollatur, volumus, & sancimus, quod quovis tam Ecclesiasticae, quam secularis personae, cujuscunque status, gradus, ordinis, conditionis, & praesentiae existant, etiam si Archiepiscopali, Patriarchali, aut alia majori Ecclesiastica dignitate, etiam Cardinalatus honore, vel mundana, etiam Marchionali, Ducali, aut alia majori auctoritate, seu excellentia praefulgeant, aliquem apostatarum eorundem receptare, seu nutrire, vel illis, quo minus ad eorum monasterium, seu domum, vel alium locum regularem redeant, favorem, aut auxilium, seu consilium praestare non praesumant, & si eos receptaverint, vel illis, ut praestetur, favorint, aut auxilium, seu consilium praestiterint, & per ordinarium loci, sub quo moram trahunt, commoniti, a praemissis non destiterint, sententiam excommunicationis eo ipso incurrant. Et si patroni alicujus beneficii Ecclesiastici, sive sint laici, sive clerici, aliquem ex eisdem apostatas ad beneficium de jure patronatus existens, tunc vacans praesentaverint, praesentationes hujusmodi sint eo ipso nullae, irritae, & inanes, ac viribus careant, & ipsi patroni jure praesentandi alios ad eadem beneficia pro ea vice tantum privati existant. Quodque superiores ordinum, quos ipsi professi fuerint, & ordinarii locorum, in quibus ipsi apostatae pro tempore degant, tam conjunctim, quam divisim, eisdem apostatas, ut ad eorum monasteria-

asteria redeant, requirere, & si ad dicta monasteria redire cessaverint, distulerint, vel recusaverint, eos secundum ordinis disciplinam, monitione prævia, per censuras Ecclesiasticas, & poenas, etiam corporis afflictivas, ad redeundum cogere & compellere possint, invocato etiam ad hoc si opus fuerit, auxilio brachii secularis. Quod si regularis ordo hoc non patiat, auctoritate nostra providere valeant, ut talibus apud eadem monasteria in locis competentibus, si absque gravi scandalo fieri poterit, alioquin in aliis religiosis domibus ejusdem ordinis, ad agendam inibi poenitentiam, vitæ necessaria ministrantur. Si vero apostatae hujusmodi se in his inobedientes præstiterint, sint etiam auctoritate nostra, majoris excommunicationis sententia eo ipso innodati, & superiores sui eos excommunicatos esse declarent & nuncient, ac ut tales ab omnibus suis subditis nunciari & publicari faciant. Teneanturque ipsi apostatae, cujuscunque ordinis, congregationis, & habitus fuerint, Birretum nigrum, duas lineas albis ex tela confectis, & digito humano latis, ab una extremitate ad aliam extremitatem circumductis distinctum, & per totam ejus circumferentiam simili linea alba suffultum, ita ut omnes lineæ præfatæ oculis intuentium manifeste appareant, continue gestare. Et si sine birreto hujusmodi deprehensi fuerint, possint pro hujusmodi inobedientia, non solum per suos superiores, verum etiam per quoscunque, tam Ecclesiasticos, quam seculares Judices & magistratus, condignis poenis puniri, & ad delationem ipsius birreti, ut præfertur, distincti & suffulti, omnino compelli. Decernentes, quod de cætero, qui aliquem ordinem approbatum, ut præfertur, tacite vel expresse professus fuerit, & se illi ordini non astrictum esse contenderit, vel alias quovis modo, sive retento, sive dimisso habitu, extra regularia loca ipsius ordinis de jure aliquo casu stare posse putaverit, vel quavis ratione aut prætextu super hoc postulaverit, seu supplicaverit, literas, quas a nobis seu officio poenitentiarie nostræ obtinebit, Cardinali, protectori, seu viceprotectori ipsius ordinis in curia residenti, & procuratori generali ordinis dirigi, & præsentari facere, ac coram eo in hoc negotio, cum plena causæ cognitione procedere teneatur, alias omnia & singula, per ipsum professum in præmissis gesta, nullius sint roboris vel momenti, literæque aliis directæ nullam jurisdictionem tribuant. Quodque omnes & singulæ translationes de apostatis ipsis ad alium ordinem, etiam per nos, aut prædecessores nostros, vel per officium poenitentiarie hujusmodi hætenus factæ, & quas deinceps fieri contigerit, nisi ad auctorem, vel parem ordinem factæ fuerint, & ipsi sic translati in monasteriis, in quibus regularis observantia vigeat, actu maneat, nullæ sint, & irritæ, ipsique sic translati ad pristinum ordinem, etiam si in ordinem, ad quem translati fuerint, professionem in eo emitti solitam emisserint, redire teneantur. Et si post unam & secundam monitionem, sibi a Prælati seu superioribus ordinum, a quibus translati sunt, factam, redire distulerint aut neglexerint, liceat ipsis Prælati, seu superioribus procedere contra eos, modo & mediis contra apostatas statutis. Et nihilominus præfatos sic translatos, & ut præfertur, non redeuntes, administratione cujuscunque Ecclesiastici beneficii seu officii, & prælaturæ perpetuo privamus.

C A P. II.

Apostatarum cause, & religiosorum extra claustra vagantium lites, ad Apostolicam decisionem evocantur.

Pius IV.

Singulas lites & causas, hætenus coram quibusvis ordinariis vel delegatis Judicibus, etiam in Rom. Cur. introductas, & in quacunque instantia contra dictos apostatas vel translatos, vel alias inter qualvis personas præmissorum occasione pendentes, etiam si instructæ sint, ad nos advocamus, ac causas, tam ad nos advocatas in statu & terminis, quibus repertiuntur, reassumendas, necnon quam & quas

quæcunque personæ Ecclesiasticæ & regulares, ac etiam seculares, necnon conventus, collegia, & universitates dictæ occasione sua in præmissis communiter vel divisim interesse putantes, contradictos apostatas, vel translatos, aut alios quoscunque active vel passive, civiliter vel criminaliter, ac realiter & personaliter vel mixtim, habent & movent, aut habere vel movere volent & intendunt, cum omnibus & singulis incidentibus, dependent. emergent. annexis & connexis, totoque negotio principali, quoad profectos, videlicet in alma urbe & ejus districtu alios in ea præsentem, dilecto filio nostro Jacobo tituli S. Mariæ in Cosmedin. Presbytero Cardinali Sabello nuncupato, nostro in dictis urbe & districtu Vicario generali, seu ejus locum tenenti, extra Curiam vero ordinario loci, ac superiori monasterii, in quibus prima & originaria Professio per quemlibet ex apostatis & translatis prædictis emissa asseritur, necnon obtinenti primam dignitatem in Ecclesia cathedrali, seu Metropolitan. vel alii superiori loci hujusmodi, seu antiquiori canonico pro tempore residenti, per eos conjunctim, visis in primis & diligenter inspectis & examinatis dispensationibus, facultatibus, licentiis, & indultis per eosdem apostatas & translatos quomodolibet obtentis, ac processibus desuper habitis, & causis in eis allegatis mature discussis, ac prout justum & æquum fuerit, verificatis & probatis, summarie simpliciter & de plano, ac sine strepitu & figura judicii, ac sola veritate inspecta, appellatione postposita, audiend. cognoscend. & juxta juris & sacrarum constitutionum dispositionem sine debito terminand. committimus & mandamus.

C A P. III.

Regulares non possunt audire confessiones secularium, nisi approbatione & indultu ordinariorum.

Pius V.

Romani Pontificis providentia circumspicienda, nonnquam gesta per eum rationabilibus & honestis suadentibus causis moderatur & commutat in melius, prout in Domino conspicit salubriter expedire. Nuper siquidem quasdam declarationes & moderaciones, circa nonnulla Concilii Tridentini decreta, regulares personas ordinum mendicantium, eorumque instituta concernentia, edidimus & promulgavimus. Et quia, uti accepimus, illarum vigore sacerdotes regulares prædictorum ordinum quandoque minus idonei & inhabiles confessionibus secularium audiendis ab eorum superioribus præpositi, absque alia Episcoporum, sed sola Magistri ordinis generalis, aut provincialium ministrorum approbatione & admittuntur. Nos super his, pro debito pastoralis officii, prout tenemur, salubriter providere volentes, tenore præsentium hac nostra constitutione perpetua sancimus, decernimus & declaramus, decretum Concilii Tridentini de approbatione regularium, audiendis confessionibus secularium præpositorum, ab Episcopis faciendâ observari debere, etiam in omnibus regularibus, quorumvis ordinum, etiam mendicantium, etiam sub regulari disciplina viventibus, etiam si sint lectores, aut in Theologia, etiam de superiorum suorum licentia graduati, vel promoti, vel a suis Magistris generalibus vel provincialibus, ministris, secularium confessionibus audiendis expositi. Volumus tamen eos, qui semel ab Episcopo in civitate & diocesis suis prævio examine approbati fuerint, ab eodem Episcopo iterum non examinari. Ab Episcopo autem successore, pro majori conscientie suæ quiete, examinari de novo poterunt. Inhibentes quibuscunque regularibus quorumvis ordinum etiam mendicantium, ut præfertur, ne vigore deputationis & approbationis ab eisdem magistris, & ministris provincialibus etiam quod illarum occasione ab ordinariis hucusque tolerati fuerint, absque speciali in posterum

a Concil. Trident. sess. 24. cap. 7.

tum licentia & approbatione ab ordinariis obtinenda, secularium confessiones audire præsumant. Romæ 8. Id. Aug. 1571.

TITULUS XIX. DE MONIALIBUS.

C A P. I.

Moniales a decimarum, & subsidiorum, aliorumque onerum impositione exemptæ sunt.

Pius IV.

DE Statu Ecclesiarum, & monasteriorum quorumlibet, curæ nostræ divina dispositione commissorum paterna diligentia cogitantes, ad ea, per quæ illorum, ac personarum, præsertim foeminei sexus in illis sub regulari castimonia Altissimo famulantium statui, & opportuna subventioni valeat salubriter provideri, ipsæque personæ, semotis perturbationibus. universis, in pacis & quietis amoenitate divinis officiis uberius vacare valeant, libenter attendimus, ac in iis nostri pastoralis officii partes favorabiliter impartimur. Hinc est, quod nos motu proprio, non ad alicujus nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de nostra mera liberalitate, omnes & singulas Abbatissas, Priorissas, Ministras, Moniales, & Sorores quorumcunque monasteriorum, domorum, & regularium locorum, monialium, & fororum quorumvis Cister. Præmonstraten. sanctæ Claræ, necnon sancti Benedicti, & sancti Augustini, ac tertii ordinis sancti Francisci, & aliorum quorumvis ordinum, etiam sub cura, & regimine, ac secundam regularia instituta fratrum Minorum de observantia nuncupatorum, & Eremitarum ejusdem sancti Augustini degentium in Lombardia, & quibuscunque aliis Italici partibus consistentium, ipsaque monasteria, domos & loca, deductis quatuordecim ducatis auri de Camera, pro victu cujuslibet monialis seu fororis, alios redditus non habentia, eorumque possessiones, & alia quæcunque bona, mobilia, & immobilia quæcunque, decimarum, & subsidiorum ac aliorum onerum quomodolibet nuncupatorum, per nos & sed. Apostolicam, seu ejus legatos & nuncios, aut quoscunque alios quavis auctoritate fungentes, etiam pro expeditione contra Turcas, vel fidei tuitione, ac fabrica Basilicæ Principis Apostolorum de urbe, aut quavis alia urgentissima causa, pro tempore impostorum solutione, ex certa nostra scientia, auctoritate Apostolica, tenore præsentium, in perpetuum prorsus eximimus, & liberamus. Et nihilominus omnibus, & singulis collectoribus, subcollectoribus, ac commissariis, necnon quibuscunque aliis ad decimarum, & subsidiorum hujusmodi exactationem deputatis, & pro tempore deputandis, in virtute sanctæ obedientiæ, & sub nostræ indignationis, ac excommunicationis latæ sententiæ poena, districtius inibemus, ne Abbatissas, Priorissas, Ministras, Moniales, & Sorores, domos, monasteria, & loca prædicta, etiam vigore quarumcunque literarum a nobis, vel sede prædicta pro tempore emanatarum, etiam si in eisdem contineatur, quod ad quævis exempta, domos, monasteria, & loca se extendant, vel alterius cujuscunque tenores existant, ipsius sedis sibi concessæ facultatis, nisi de præsentibus earumque toto tenore, ac de dictis ordinibus, & nomine eorum, quibus dictorum ordinum cura, gubernatio, & protectio pro tempore commissæ fuerint, plenam & expressam, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes fecerint mentionem, ad solvendum decimas, seu subsidia, aut onera hujusmodi, quovis modo cogere aut compellere, seu alias præmissorum occasione, eas molestare seu inquietare præsumant. Romæ Non. April. 1560.

C A P. II.

Clausura obstringuntur moniales tacite vel expresse religionem professæ, & earum receptiones ad ordinem, clausura obligatione violata, irrita sunt, & inanes.

Tom. II.

Pius V.

Circa pastoralis officii nobis, meritis licet imparibus, desuper commissi curam (quantum nobis ex alto permittitur) vigilantes, assidue ad ea, per quæ singulis erroribus, & excessibus obviatur, ac personis quibuslibet, præsertim foeminei sexus virginitatem suam Altissimo votibus, sub religionis jugo Christo Salvatore in castitatis holocausto famulari affectantibus, a semine justitiæ & honestatis declinantibus, ne quicquam in eis repeariatur in congruum, quod in regularis ponat honestatis gloria maculam, & divinam merito possit offendere majestatem opportune succurritur, libenter intendimus, ac in his nostræ vigilantia partes propensius impertimur, prout id in Domino salubriter expedire conspicimus. Hac igitur perpetuo valitura constitutione, inhærentes etiam constitutioni sel. record. Bonifacii Papæ VIII. a prædecessoris nostri, quæ incipit, Periculoso, & decretis Concilii Tridentini super clausura monialium editis, auctoritate Apostolica, tenore præsentium statuimus, atque perpetuo decernimus, universas, & singulas moniales, præsentem atque futuras, cujuscunque religionis, ordinis, vel militiarum, etiam Hierosolymitan. fiat, quæ vel jam receptæ sint, vel in posterum in quibusvis monasteriis sive domibus recipiantur, & tacite vel expresse religionem professæ, etiam si conversæ, aut quocunque alio nomine appellentur, etiam si ex institutis, vel foundationibus earum regulæ ad clausuram non teneantur, nec unquam in earum monasteriis seu domibus, etiam ab immemorabili tempore ea servata non fuerit, sub perpetua in suis monasteriis seu domibus de cætero debere permanere clausura, juxta formam dictæ constitutionis sel. record. Bonifacii Papæ VIII. prædecessoris nostri quæ incipit, Periculoso, sacro Concilio Trident. approbatæ & innovatæ, quam nos auctoritate præfata etiam approbamus, & innovamus, in omnibus & per omnia, ac illam districtè observari mandamus. Quod si aliquæ moniales forsitan reperiantur, quæ consuetudine etiam immemorabili, aut instituto vel fundatione regulæ suæ fretæ, animo obstinato huic clausuræ resistent, aut quoquo modo reluctentur, ordinarii una cum superioribus earum omnibus juris & facti remediis compellant easdem, tanquam rebelles & incorrigibiles, ad præcisè subeundam dictam clausuram, & perpetuo observandam. Mulieres quoque, quæ Tertiariæ, seu de poenitentia dicuntur, cujuscunque fuerint ordinis, in congregatione viventes, si & ipsæ professæ fuerint, ita ut solenne votum emisserint, ad clausuram præcisè, ut præmittitur, & ipsæ teneantur. Quod si votum solenne non emisserint, ordinarii, una cum superioribus earum, hortentur, & persuadere studeant, ut illud emittant, & profiteantur, ac post emissionem, & professionem eidem clausuræ se subjiciant, quod si recusaverint, & aliquæ ex eis inventæ fuerint scandalose vivere, severissime puniantur. Cæteris autem omnibus sic absque emissione professionis, & clausura vivere omnino volentibus, interdiciamus, & perpetuo prohibemus, ne in futurum ullam aliam prorsus in suum ordinem, religionem, congregationemve recipiant. Quod si contra hujusmodi hanc nostram prohibitionem, & decretum aliquas receperint, eas ad sic vivendum omnino inhabiles reddimus, ac illarum quaslibet professiones, & receptiones irritas decernimus, & nullas, prout etiam præfati decreto irritas facimus, & annullamus. Porro ne moniales vel tertiariæ prædictæ, propter hanc clausuram, detrimentum aut incommodum aliquod in earum necessitatibus, maxime in pertinentibus ad illarum victum, patiantur, sed ut eis opportune consulatur, auctoritate Apostol. præfata monialium

A a a a

a Bonifac. VIII. c. periculoso, de statu regularium. in 6.